

Sygn. akt II Ca 748/17

1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2017 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **I. (...) w K.**

przeciwko **A. R.**

o zapłatę 5.295,90 zł

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 19 lipca 2017 r., sygn. akt VIII C 1084/17

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 748/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 października 2017r. Sąd Rejonowy oddalił powództwo I. (...) w K. oraz orzekł o kosztach procesu.

W apelacji od powyższego wyroku strona powodowa zarzuciła naruszenie przepisów postępowania: art. 229 kpc i art. 233 § 1 kpc oraz naruszenie prawa materialnego – art. 7 prawa bankowego.

Wskazując na powyższe zarzuty powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację oparł się na ustaleniach faktycznych Sądu Rejonowego i zważył co następuje. Apelacja strony powodowej nie jest uzasadniona. Wprawdzie ma rację skarżąca, że treść przepisu art. 7 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2017r., poz. 1876 ze zm.), daje podstawy do przyjęcia, że oświadczenie woli związane z dokonywaniem czynności bankowych, złożone w postaci elektronicznej traktowane jest na równi z tradycyjną formą pisemną i przepis ten stanowi *lex specialis* w stosunku do przepisów kodeksu cywilnego (zob. m.in. Zbigniew Ofiarski Komentarz do art. 7 ustawy – Prawo bankowe, 2013.01.01, Wyd. Lex, Arkadiusz Kawulski Komentarz do art. 7 ustawy – Prawo bankowe, 2013.02.10, Wyd. Lex, postanowienie Sądu Najwyższego z 11 marca 2004r., V CZ 12/2004). Jednak zasadność tego zarzutu nie mogła prowadzić do uwzględnienia roszczenia powódki w niniejszej sprawie, a tym samym do uwzględnienia apelacji.

Nie znajdują bowiem żadnego uzasadnienia pozostałe zarzuty apelacji. Przyjmując więc nawet, że roszczenia z tytułu limitu zadłużenia na koncie udzielonego w rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowym (jak uważa strona

powodowa odwołując się do wyroku Sądu Najwyższego z 2 października 2008r., II CSK 212/08, dotyczącego 3 letniego terminu przedawnienia roszczeń banku wynikających z kredytu odnawialnego) przedawniają się właśnie z upływem lat 3, to brak jest jednak podstaw, w świetle udowodnionych okoliczności sprawy, do uznania, że dochodzona pozwem kwota dotyczyła właśnie roszczeń z powyższego tytułu limitu zadłużenia na koncie. Żadna ze stron nie kwestionowała, że termin przedawnienia dochodzonego roszczenia rozpoczął się 17 stycznia 2014r. (k. 36). Jednak strona powodowa dochodząc roszczenia, powinna była w sposób niebudzący wątpliwości udowodnić z jakiego tytułu powyższego roszczenia się domaga. Tymczasem z dokumentów dołączonych do pisma powódki z 12 czerwca 2017r. (k. 37 - 63), nie wynika, aby zadłużenie ujawnione w wyciągach z rachunków dotyczyły limitu zadłużenia na koncie, a jedynie wyraźnie wynikają z nich zobowiązania związane z prowadzeniem rachunku klienta Banku. Taki też zarzut pozwana podniosła w piśmie z 3 lipca 2017r., a strona powodowa, co istotne, w żaden sposób do tegoż zarzutu się odniosła, ani nie stawiała się na rozprawie w dniu 19 lipca 2017r., a tym samym nie zakwestionowała powyższego stanowiska pozwanej. Również Sąd Rejonowy, co wynika z rozważań uzasadnienia zaskarżonego wyroku, wskazał, że strona powodowa nie przedłożyła dowodów, z których wynikałoby, że dochodzone zobowiązanie miałoby pochodzić ze środków pobranych w ramach limitu zadłużenia na koncie, a skarżąca w apelacji w żaden konkretny i rzeczowy sposób tego nie podważa, ograniczając się do postawienia ogólnie sformułowanego zarzutu naruszenia przepisu art. 233 kpc i nie wskazując z jakich dokładnie dowodów i w jaki sposób (w odniesieniu, do których dokładnie kwot) miałyby wynikać, że dochodzone zadłużenie powstało w ramach limitu zadłużenia, a nie dotyczy zobowiązań pozwanej związanych z prowadzeniem rachunku bankowego. W takim zaś stanie sprawy, gdy brak jest podstaw do przyjęcia, że dochodzone przez powódkę roszczenie odnosi się do środków uzyskanych przez pozwaną w ramach limitu zadłużenia, to brak jest też przesłanek do przyjęcia 3 letniego terminu przedawnienia roszczenia, a gdy z wyżej wskazanych względów, zebrane dowody wskazują na to, że jedynym możliwym do ustalenia tytułem roszczenia skarżącej jest stosunek rachunku bankowego, to tym samym zasadne jest przyjęcie 2 letniego terminu przedawnienia, wynikającego z art. 731 kc. Gdy zaś niespornym było, jak już wskazano, że termin przedawnienia dochodzonego roszczenia rozpoczął się 17 stycznia 2014r., a pozew w rozpoznawanej sprawie został wniesiony 17 stycznia 2017r. (k. 15 odw.), to dochodzone roszczenie powódki uległo przedawnieniu, przed powyższym złożeniem pozwu, w dniu 17 stycznia 2016r.

Niezależnie już tylko od powyższych względów, które stanowiły podstawę do oddalenia powództwa, a tym samym i apelacji, wskazać należy, że zawarte w wywodach uzasadnienia apelacji wyjaśnienia co do dostrzeżonych i zakwestionowanych przez Sąd Rejonowy różnych oznaczeń w dowodach złożonych przez powódkę numeru rachunku pozwanej, są spóźnione, gdyż już z dokumentacji złożonej w postępowaniu pierwszoinstancyjnym powinny być wynikać wszystkie niezbędne dane uzasadniające roszczenie. Gdy zaś rozbieżny sposób oznaczenia rachunku budził uzasadnione wątpliwości Sądu pierwszej instancji, to trudno jest obecnie zaakceptować zarzut, że Sąd Rejonowy uznał taki dokument za niewiarygodny.

Z powyższych zatem przyczyn, gdy apelacja strony powodowej w żaden sposób nie podważyła trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, jako pozbawiona podstaw, nie mogła podlegać uwzględnieniu.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc, oddalił apelację.